

De Standaard

Antwerpen, Limburg, Nationaal, Oost-Vlaanderen, Vlaams-Brabant/Brussel, West-Vlaanderen
Stoere wet onnodig voor Landuyt

02-02-2005

Pag. 7

KAMERLID CASAER WIL STRAATRACERS VOOR MOORD LATEN VERVOLGEN

BRUSSEL - Dylan Casaer, kamerlid voor de SP.A, vindt dat illegale straatracers een levenslang rijverbod moeten krijgen en zelfs voor moord vervolgd moeten kunnen worden. Minister van Mobiliteit Renaat Landuyt, een partijgenoot van Casaer, vindt een „stoere” wet onnodig. „De bestraffing kan binnen de bestaande wetgeving. Het enige dat helpt, is een gerichte politieaanpak.”

Straatracers kunnen vandaag vervolgd worden omdat snelheidswedstrijden op de openbare weg verboden zijn, tenzij er toelating voor is. Ze worden bestraft met een boete van maximaal 2.750 euro en een rijverbod tot vijf jaar.

Het kamerlid Dylan Casaer (SP.A) vraagt een strengere bestraffing van illegale straatracers.

„Bestuurders die bij een dergelijke straatrace slachtoffers maken, moeten vervolgd worden voor opzettelijke slagen en verwondingen, en zelfs voor moord, indien er doden vallen.

Casaer wil het rijverbod verlengen tot levenslang en de betrokken wagens in beslag laten nemen. De federale minister van Mobiliteit Renaat Landuyt ziet de zin van wat hij een nieuwe „stoere” wet noemt, niet in. „De huidige wet voorziet in de nodige straffen. Daar hoeft niets aan te veranderen. Alleen een politie die proactief optreedt, kan het fenomeen aanpakken. Ze kennen het publiek dat zich met dergelijke races bezighoudt.”

Voor Landuyt past de opstoot in de straatracers in de heersende jongerensubcultuur met films en computergames die snelheid verheerlijken. De minister staat achter Ludwig Vandenhove (ook SP.A), de burgemeester van Sint-Truiden, die legale races toeliet op het vliegveld van Brustem (zie hiernaast). „Bij zo'n gelegenheid kunnen ze hun sport beoefenen in een georganiseerde en veilige context”.

Casaer is het daar niet mee eens. Hij meent dat jongeren door zulke toegelaten wedstrijden net meer zin krijgen om hetzelfde ook op de openbare weg te gaan doen.

Koen Ricour van de federale wegpolitie zegt dat de straatracers erg moeilijk te betrappen zijn. „De deelnemers zijn verdwenen tegen dat wij ter plaatse komen. Op de snelwegen lijkt het probleem af te nemen. De klaverbladracers van enkele jaren terug zijn zo goed als verdwenen.” (ty)

ty

© 2005 Vlaamse Uitgeversmaatschappij NV

De Standaard

Antwerpen, Limburg, Nationaal, Oost-Vlaanderen, Vlaams-Brabant/Brussel, West-Vlaanderen
„Ooit wil ik een Porsche kloppen”

02-02-2005

Pag. 6

Dodental straatracers zal oplopen

TONGEREN - Illegale straatracers met strak getunedede bolides maken steeds meer dodelijke slachtoffers in ons land. Maandag verloor een negentienjarige bestuurder het leven in Gent, vermoedelijk tijdens een snelheidswedstrijd. Twee weken geleden kwam een cipier om op weg naar zijn werk toen hij frontaal in botsing kwam met een racende tiener. De hype is nog moeilijk in te dijken. „Tijdens autorally's vallen toch ook doden”, zegt Bart. Hij neemt elk weekend deel aan illegale straatreces. Voor de fun en voor de kick.

Een illegaal sprintevenement duurt zelden meer dan drie uur. Om 2uur 's nachts blijft enkel de geur van verbrand rubber hangen

De organisatoren van illegale races weten niet waar ze mee bezig zijn

Van onze medewerker

Kris Vrancken

BART (22) uit Tongeren glundert naast zijn afgeschuurde Volkswagen Passat. „Nu nog een nieuwe laklaag en een turbo die 170 pk blaast. Dan rijd ik hem voor op het internationale tuningsalon in Londen.” Hij wil liever niet met zijn naam in de krant. Zijn hobby is niet alleen gevaarlijk voor lijf en leden. Hij is ook verboden.

Tuning is Barts leven. Hij spendeerde al 17.500 euro aan zijn auto, aankoop prijs niet inbegrepen. Elke week sleutelt hij twintig uur om de perfect gepolijste sportwagen klaar te stomen. In zijn kamer struikelt hij over de trofeeën. Volgend jaar, als zijn auto klaar is, wil hij naar Duitsland. „Daar wacht het grote geld.”

Zoveel schoonheid moet gezien worden. Daarom zakt Bart elk weekend met tien vrienden af naar de grensregio met Frankrijk om zijn machine te meten met 25 Vlaamse en 30 Waalse straatracers. „We spreken af per sms. Enkele uren van tevoren, dat verkleint de kans op uitlekken. Daarom gebruiken we ook het internet niet.”

Het concept is doodeenvoudig: op een industrieterrein of een verlaten weg dagen de bestuurders elkaar twee aan twee uit voor een sprint van 400 meter. Rechttoe-rechtaan. „Schakelen doe je op gehoor. Precies op tijd, of je banden spinnen.” Bart is versmolten met zijn wagen, maar zijn dieselmotor moet meestal de duimen leggen. „Ooit wil ik een Porsche kloppen.”

Een illegaal sprintevenement duurt zelden langer dan drie uur. Om twee uur 's nachts blijft enkel de geur van rokend rubber hangen. Daarin verschillen georganiseerde illegale straatraces met de geïmproviseerde sprintwedstrijdjes die spontaan ontstaan als jongeren met snelle wagens elkaar uitdagen aan verkeerslichten, op autostrades of in dorpskernen. „Daarbij vallen doden, omdat ze niet voorbereid zijn op wat komen gaat”, vindt Bart. „Wij zien de finish recht voor ons.”

In de Verenigde Staten, vanwaar de hype overwaaide, vallen ook bij de georganiseerde variant nochtans wekelijks dodelijke slachtoffers. „Het is een kwestie van tijd vooraleer het georganiseerde circuit ook in ons land de eerste dode moet begraven”, zegt Ronny Budenaers van ABC-Events. „Het blijft heus niet bij een sporadische dode tijdens spontane sprintjes.”

Als tegenreactie organiseert het bedrijf legale streetraces op het vliegveld van Brustem, bij Sint-Truiden. Behalve in Brustem zal hij vanaf dit jaar op vier andere plaatsen in Vlaanderen legale sprintweekends op het getouw zetten. De afgelopen twee jaar waren er drie, voor dit jaar zijn er twaalf gepland. „Alleen legaliseren kan het illegale netwerk ontbinden”, meent Budenaers.

Hij bereikt tachtig procent van de deelnemers aan illegale racers. „De overige twintig procent kan niemand overhalen. Ze racen illegaal voor de kick, en zullen dat blijven doen.”

De meeste weekends gaan door op militaire domeinen. Alleen die terreinen zijn voldoende groot voor quartermile races, waarbij de afstand een kwart mijl of vierhonderd meter is. Organisatoren hebben het moeilijk met de complexe vergunningsprocedure. „Ik heb een jaar lang gelobbyd. Vanaf dit jaar zal België op grote schaal kennismaken met legale streetraces.”

Legale straatraces blijven schaars vanwege de hoge kostprijs. Elk raceweekend kost de organisatie 37.500 euro. Een reddingsteam van drie spoedartsen, een veiligheidscoördinator, twaalf stewards, twee ambulances en een twintigtal medewerkers van het Rode Kruis staan klaar om in te grijpen als het misloopt.

Budenaers: „De organisatoren van illegale races weten niet waar ze mee bezig zijn. Van hekken plaatsen om toeschouwers aan de zijlijn te houden, hebben ze nooit gehoord. De remafstanden zijn vaak te kort, en door de adrenalinestoot blijven bestuurders rondhangen aan de eindstreep. Levensgevaarlijk.”

Toch worden maar weinig racende tieners aangehouden, omdat ze moeilijk op te sporen zijn. „De politie kan niet veel meer doen dan wachten vooraleer er een ongeval gebeurt.”

Ook Bart kwam vorig jaar goed weg. „We raceten in Luik. Plots kwam de politie aangescheurd. Ik ben met gedoofde koplampen een zijstraat kunnen induiken. Enkele vrienden van me werden wel in de kraag gevat, maar ze kwamen er met een waarschuwing vanaf. Je kunt het best gewoon blijven staan. Zeg dat je toeschouwer bent, en ze kunnen je niets maken.”

mvds

© 2005 Vlaamse Uitgeversmaatschappij NV

Het Nieuwsblad

Antwerpen Stad, Brugge-Oostkust, Brussel-Noordrand, De Kempen, Dender, Eeklo-Deinze, Gent en rand, Kortrijk-Waregem-Menen, Leuven-Hageland, Limburg, Mechelen-Lier, Oostende-Westhoek, Oudenaarde-Wetteren-Gent, Pajottenland, Roeselare-Tielt, Spanjerkant, Waasland

„Ooit wil ik een Porsche kloppen”

02-02-2005

Pag. 5

Bart (22) krijgt een kick van straatraces

Illegale straatraces maken steeds meer dodelijke slachtoffers in ons land. Maandag verloor een negentienjarige bestuurder het leven in Gent, twee weken geleden kwam een cipier om op weg

naar zijn werk toen hij frontaal in botsing kwam met een racende tiener. „Tijdens autorally's vallen toch ook doden?“, zegt Bart. Hij neemt elk weekend deel aan illegale straatraces. Voor de fun en voor de kick.

Bart (22) uit Tongeren glundert naast zijn afgeschuurde Volkswagen Passat. „Nu nog een nieuwe laklaag en een turbo die 170 pk blaast. Dan rijd ik hem voor op het internationale tuningsalon in Londen.“ Hij wil liever niet met zijn naam in de krant. Zijn hobby is niet alleen gevaarlijk voor lijf en leden, maar ook verboden.

Tuning is Barts leven. Hij spendeerde al 17.500 euro aan zijn auto, aankoopprijs niet inbegrepen. Elke week sleutelt hij 20 uur om de perfect gepolijste sportwagen klaar te stomen. In zijn kamer struikelt hij over de trofeeën. Volgend jaar, als zijn auto klaar is, wil hij naar Duitsland. „Daar wacht het grote geld.“

Zoveel schoonheid moet gezien worden. Daarom zakt Bart elk weekend met tien vrienden af naar de grensregio met Frankrijk om zijn machine te meten met 25 Vlaamse en 30 Waalse straatraces. „We spreken af per sms. Enkele uren op voorhand, dat verkleint de kans op uitlekken. Daarom gebruiken we ook geen internet.“

Op een industrieterrein of een verlaten weg dagen de bestuurders elkaar twee aan twee uit voor een sprint van 400 meter. Rechttoe rechtaan. De snelste wint. „Schakelen doe je op gehoor. Precies op tijd, of je banden spinnen.“ Bart is versmolten met zijn wagen, maar de dieselmotor moet meestal de duimen leggen. „Ooit wil ik een Porsche kloppen“

Een illegaal sprintevenement duurt zelden langer dan drie uur. Om twee uur 's nachts blijft enkel de geur van rokend rubber hangen. Daarin verschillen georganiseerde illegale straatraces met de geïmproviseerde sprintwedstrijdjes die spontaan ontstaan als jongeren met snelle wagens elkaar uitdagen aan verkeerslichten, op autostrades of in dorpskernen. „Daarbij vallen doden, omdat ze niet voorbereid zijn op wat komen gaat“, vindt Bart. „Wij zien de finish recht voor ons.“

Hype uit Amerika

In de Verenigde Staten, vanwaar de hype overwaaid, vallen ook bij de georganiseerde variant nochtans wekelijks dodelijke slachtoffers. „Het is een kwestie van tijd vooraleer het georganiseerde circuit ook in ons land de eerste dode moet begraven“, zegt Rohny Budenaers van ABC-Events. „Het blijft heus niet bij een sporadische dode tijdens spontane sprintjes.“

Als tegenreactie organiseert het bedrijf legale streetraces op het vliegveld van Brustem, bij Sint-Truiden. Naast Brustem zal hij vanaf dit jaar op vier andere plaatsen in Vlaanderen legale sprintweekends op het getouw zetten. „Alleen legaliseren kan het illegale netwerk ontbinden“, meent Buddenaers.

Hij bereikt tachtig procent van de deelnemers aan illegale races. „De overige twintig procent kan niemand overhalen. Ze racen illegaal voor de kick, en zullen dat blijven doen.“

Dure races

Legale straatraces blijven schaars vanwege de hoge kostprijs. Elk raceweekend kost de organisatie 37.500 euro. Een reddingsteam van drie spoedartsen, een veiligheidscoördinator, twaalf stewards, twee ambulances en een twintigtal medewerkers van het Rode Kruis staan klaar om in te grijpen als het misloopt.

Bart kwam vorig jaar goed weg. „We raceten in Luik. Plots kwam de politie aangescheurd. Ik kon met gedoofde koplampen een zijstraat induiken. Je kan best gewoon blijven staan. Zeg dat je toeschouwer bent, en ze kunnen je niets maken.“ (KrV)

gg

© 2005 Vlaamse Uitgeversmaatschappij NV